ടാഗോറും മലയാളകവിതയും.

എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ.

കാളിദാസനുശേഷം ഭാരതത്തിനു് പൊതുവെ ഒരു മഹാകവി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോറല്ലാതെ മററാരുമല്ല. വാണിയുടെ ഈ വരപുത്രന്റെ അനുഗൃഹീതസ്പർശമേററു് ഭാഗം തളിരണിയാതെ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയും ഇല്ലതന്നെ. കവിതയിലെന്നപോലെ നാടകം, പ്രഹസനം, നോവൽ, ചെറുകഥ, ഉപന്യാസം, സാഹിത്യവിമർശനം, ആത്മകഥ എന്നീ സാഹിത്യവിഭാഗങ്ങളിലും രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോറിന്റെ ഉപലബ്ധികൾ അദ്വിതീയങ്ങളത്രേ. സാഹിത്യത്തിനു പുറമെ, സംഗീതം, ചിത്രരചന, അഭിനയം, നൃത്തം എന്നീ കലകൾക്കും അദ്ദേഹം ഗണ്യമായ സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ[illegible]ത്തെ ടാഗോർ ആമൂലാഗ്രം പരിവർത്തിപ്പിച്ചു. കവിയെന്നതിനേക്കാളേറെ ദാർശനികനെന്നനിലയിൽ ശാന്തിനികേതനത്തിലെ ഋഷിയെ ആരാധിക്കുന്ന വ്യക്തികളും ഇല്ലായ്കയില്ല. ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തിനു് ടാഗോറിന്റെ സംഭാവനകൾ ഗണനീയങ്ങളാണു്. ആധുനിക ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു മണ്ഡലവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്പർശത്താൽ സമ്പന്നതരങ്ങളാവാതെ ഇരുന്നിട്ടില്ല. ഇന്ത്യയുടെ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രവാചകനായിരുന്നു. ഏഷ്യയിലെ ജീവിതത്തിന്റെ നവോദയമായിരുന്നു, രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ.

എന്നാലും കവിയെന്നനിലയിലാണു് ടാഗോറിനു് അധികം പ്രശസ്തിയുള്ളതു്. നാമദ്ദേഹത്തെ ആരാധിക്കുന്നതു് പ്രധാനമായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ പേരിൽത്തന്നെയാണു്. ഇതിനു് കാരണങ്ങളുണ്ടു്. ഒന്നാമത്തേതു് നമ്മുടെ ആത്മവിശ്വാസമില്ലായ്മയും അപകർഷബോധവും പരപ്രത്യയനേയബുദ്ധിത്വംതന്നെ. ടാഗോറിനു ബംഗാളിനു പുറമെ, ഇന്ത്യയുടെ മററു ഭാഷാപ്രദേശങ്ങളിൽ, പ്രശസ്തി നേടിക്കൊടുത്തതു് നോബൽ സമ്മാനമായിരുന്നു. സാഹിത്യത്തിനുള്ള നോബൽസമ്മാനം ലഭിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ടാഗോർ ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെ പരക്കെ അ

റിയപ്പെടുകയോ ആദരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യർ ബഹുമാനിച്ച അവസ്ഥ അദ്ദേഹത്തെ ആരാധിക്കുവാൻ നമ്മളെയും പ്രേരിപ്പിച്ചു. നോബൽസമ്മാനം ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ രചനകളെയുള്ള എല്ലാ കൃതികൾക്കുംകൂടി പൊതുവെ നൽകപ്പെടുന്ന അംഗീകാരമാണെങ്കിൽകൂടി, സമ്മാനം നൽകുമ്പോൾ ചില കൃതികളുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയാറുണ്ട്. ടാഗോറിനെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അങ്ങിനെ എടുത്തു പറയപ്പെട്ട കൃതി 'ഗീതാഞ്ജലി'യായിരുന്നു. അതിനാൽ ഗീതാഞ്ജലിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റേതുകൃതിയേക്കാളുമധികം പ്രസിദ്ധികൈവന്നു. കവിയെന്നനിലയിൽ രവീന്ദ്രനാഥന്റെ പേർ പരക്കുന്നതിന് ഈ സംഗതി കാരണമായും തീർന്നു.

ടാഗോറിന്റെ മേൽ മഹാകവിയെന്ന ബിരുദം സ്ഥിരമായി പതിയാനുള്ള മറ്റൊരുകാരണം നമ്മുടെ പാരമ്പര്യമാകുന്നു. സർവ്വജ്ഞരായ മഹാകവികൾ നമുക്ക് പൊതുവെയുണ്ട്. വ്യാസനും വാല്മീകിയും. കവിതയിലെന്നപോലെ സംഗീതം, ചിത്രരചന മുതലായ കലാവിഷ്കാരത്തിന്റെ ഇതരമേഖലകളിൽ ഒരുപോലെ ശോഭിക്കുന്നവരായ പ്രാചീന മാതൃകകൾ നമുക്കില്ലതന്നെ, ഡാവിഞ്ചിയെപ്പോലെ ഒരു ചിത്രകാരനോ ബീഥോവനെപ്പോലെ ഒരു സംഗീതക്കാരനോ നമുക്ക് ഉണ്ടായിട്ടില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം മുതലായ മണ്ഡലങ്ങളുടെയും കഥ ഏറെക്കുറെ ഇതുതന്നെയാണ്. അതിനാൽ ടാഗോറിനെ ആരാധിച്ചു തുടങ്ങിയ നമ്മൾ, നമുക്ക് പരിചിതരായ വ്യാസവാല്മീകികളുടെ കൂട്ടത്താണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശസ്തി പീഠം പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. വ്യാസനേക്കാളും വാല്മീകിയേക്കാളും രവീന്ദ്രനാഥന് പ്രിയപ്പെട്ടകവി കാളിദാസൻ ആയിരുന്നു എന്നാണ് എന്റെ വിചാരം. എങ്കിലും രവീന്ദ്രനാഥന്റെ പേർ പറഞ്ഞാലുടൻ സാധാരണ ഭാരതീയരുടെ ഓർമ്മയിൽവരുന്നത് വ്യാസനും വാല്മീകിയുമാണ്. വ്യാസവാല്മീകികളുടെ സാങ്കല്പികപ്രമാതൃകകളോട് ഈ മഹാകവിയ്ക്കുള്ള

ആകാരസാദൃശ്യം ഒരുപക്ഷേ ഇതിനു മറ്റൊരു കാരണമായിരിക്കാം. ഭാരതീ നായാലും ടാഗോർ കവിയെന്നപോലെ ഋഷിയുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാട്ടുകാരുടെ കണ്ണിൽ.

ഇങ്ങിനെ മഹാകവി എന്ന നിലയിൽ നാം വളരെക്കാലത്തോളം രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിനെ ആരാധിച്ചുവന്നുവെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത മലയാളത്തിലെ കവിതയിൽനേരിട്ട് വളരെയൊന്നും സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയുണ്ടായില്ലെന്നത് ഒരാശ്ചര്യമാകുന്നു. ടാഗോറിൽനിന്ന് ലഭ്യമായ പ്രചോദനം ഉൾക്കൊള്ളുവാനുള്ള കരുത്ത് അക്കാലത്ത് മലയാളകവികൾക്ക് കൈവന്നിരുന്നില്ല എന്നതാവാം ഇതിനുള്ള ഒരു കാരണം. മറ്റൊരു കാരണം നമ്മുടെ കവികളിൽ മിക്കവർക്കും ഇംഗ്ലീഷ്‌വിവർത്തനങ്ങളിലൂടെയല്ലാതെ നേരിട്ട് ബംഗാളിഭാഷയുടെ ആ കവിതകളെ സമീപിക്കുവാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നുമാവാം.

എങ്കിലും, വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിൽനിന്ന് റൊമാന്റിസിസത്തിലേക്കുള്ള നമ്മുടെ കവിതയുടെ പരിവർത്തനത്തെ ത്വരിപ്പിക്കുന്നതിന് രവീന്ദ്രനാഥന്റെ പ്രതിഭ പരോക്ഷമായി സഹായിച്ചിരിക്കണം. ഈ പരിവർത്തനത്തിൽ ഒരു പ്രധാനനാഴികക്കല്ലായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന ആശാന്റെ 'വീണപൂവ്' പ്രസിദ്ധം ചെയ്തത് ൧൦൮൩ —ൽ ആയിരുന്നുവല്ലോ. ബംഗളൂരിലും കൽക്കത്തയിലും താമസിച്ച് സംസ്കൃതപഠനം നടത്തിയശേഷം ൧൦൭൫ —ാമാണ്ടിൽ കുമാരനാശാൻ കേരളത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തിയത്. നളിനിയിലെ,

സ്വാമിയാം രവിയെ നോക്കിനില്ക്കുമെൻ
താമരേ, തരളവായുവേറ്റുനീ
ആമയം തടവിടായ്ക, തൽക്ഷണ
ശ്രീതാമരത്തിരിയുമെങ്കിലും.

അക്കാലത്തിൽ, തന്റെ കവിത നവീനമാക്കാൻ ടാഗോറിൽനിന്ന് ചൈതന്യം കൊണ്ടതാണെന്നും, അന്നു് ഇവിടത്തെ പ്രാചീന പക്ഷക്കാരായ വിമർശകരിൽ നിന്നു് ധാരാളം ആക്ഷേപമുണ്ടാവാനിടയില്ലെന്നും കുമാരനാശാൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി ചിലർ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ബംഗാളിൽ കുറെനാൾ കഴിഞ്ഞുകൂടിയതുകൊണ്ടു്, ആ പുതിയ കാവ്യലോകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സ്വപ്നങ്ങളും ആ നൂതനചിന്താസരണിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ആഴത്തിൽ വേരൂന്നിയിരിക്കണം. കേരളത്തിൽ മടങ്ങിവന്നതിനു ശേഷം എസ്.എൻ.ഡി.പി. യോഗം എന്ന പ്രസ്ഥാപനവും അതിന്റെ വകയായി 'വിവേകോദയം' എന്ന പത്രവും സമുദായോന്നമനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി സമാരംഭിക്കുന്നതിന് ആശാനെ പരോക്ഷമായിട്ടെങ്കിലും പ്രേരിപ്പിച്ചതു്, ~~'ബ്രഹ്മസമാജ~~ 'ആദിബ്രാഹ്മ സമാജ,'ത്തിന്റെ കാര്യദർശിസ്ഥാനവും ആസമാജത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തിവന്ന പത്രത്തിന്റെ ആധിപത്യവും കാലത്തുവഹിച്ചിരുന്ന ടാഗോർക്കവിയുടെ ദൃഷ്ടാന്തം ആയിരുന്നിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്"...എന്നു് ശ്രീ എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള സംക്ഷിപ്തമായി പ്രതിപാദിച്ചതിലേറെ, കുമാരനാശാന്റെ 'സന്യാസി ഉപഗുപ്തൻ' എന്നു തുടങ്ങുന്ന കവിത "കരുണ"യുടെ നിർമ്മാണത്തിനു പ്രചോദകമായിട്ടുണ്ടാവാം. [illegible] മറുപുറത്തുള്ള ടാഗോറിന്റെ ഉപഗുപ്തന്റെ പ്രചോദനം, അഥവാ "ശ്രീ നാവിഷ്ടയായ സ്ത്രീ"യുടെ പിന്നിലുണ്ടായിരിക്കാം. എന്തായാലും ആശാന് ടാഗോറിനോടുണ്ടായിരുന്ന ഭക്ത്യാദരങ്ങൾക്കു തെളിവാണ് അദ്ദേഹം ടാഗോറിനു നേരിട്ടു സമർപ്പിച്ച സംസ്കൃതത്തിലുള്ള പ്രശസ്തിപത്രം.

ടാഗോറിന്റെ കൃതികളുമായി പരിചയം സ്ഥാപിക്കുവാൻ ധാരാളം സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കവിയാണ് മഹാകവി ഉള്ളൂർ. "ഗാന്ധി..ബോസ്..ടാഗോർ ഈ മൂർത്തിത്രയ"ത്തിൽ ഉള്ളൂരിന് ഏററവും ആദരണീയരായിരുന്നു, വിശേഷിച്ചും ഒടുവിൽപ്പറഞ്ഞ് "ഉത്തമനായുള്ള കാവ്യകാരനിൽ". എന്നിട്ടും, മാനസികഘടനയിലുള്ള അന്തരം നിമിത്തമാവണം, ഉള്ളൂർ ടാഗോർക്കവിതയുടെ അന്തസ്സത്തയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുകയോ അതിനെ സ്വാംശീകരിക്കുകയോ ഉണ്ടായില്ല. എന്നിരുന്നാലും, ഉദ്ബോധനത്തിനുള്ള ഉപകരണമെന്നനിലയിൽകവിതയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന വാദം

൭.

പിന്നീടുപിന്നീടെങ്കിലും, ശാന്തിനികേതനത്തിലെ ഋഷിയുടെ രൂപം ഉള്ളൂരിന്റെ കൺമുൻ കൺകളുമ്പിൽ തിളങ്ങിനിന്നിരിക്കണം. കൊച്ചുകൊച്ചുസംഭവങ്ങളെ സുന്ദരവും ഉപദേശപ്രധാനങ്ങളുമായ ലഘുകവിതകൾക്കു വിഷയമാക്കാറുള്ളതും ആ [illegible]ന്റെ മാതൃക ഈ മഹാകവി പിന്തുടർന്നിട്ടായിരിക്കണം.

ടാഗോർ പ്രതിനിധാനം ചെയ്ത നമ്മുടെ നവോത്ഥാനത്തെ മലയാളകവിതയിലേയ്ക്ക് ഏറ്റവുമധികം പ്രവേശിപ്പിച്ചതു മൂലമാവാം, 'മലയാളി ടാഗോർ' എന്ന ബിരുദം നൽകി മഹാകവി വള്ളത്തോളിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാട്ടുകാർ സമ്മാനിക്കുകയുണ്ടായി. ടാഗോറിന്റെ കൃതികൾ, ബംഗാളിയിലായാലും ഇംഗ്ലീഷ്‌വിവർത്തനത്തിലായാലും മഹാകവി വള്ളത്തോളിനു ദുഷ്പ്രവേശങ്ങളായിരുന്നു. ബധിരനായ വള്ളത്തോൾ കിട്ടാവുന്നസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം ടാഗോറിന്റെ ആശയഗതികൾ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കണമെന്നു തീർച്ചയാണ്. ടാഗോറിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിലെ ഒരു മുഖ്യഘടകമായ സൗന്ദര്യാരാധന വള്ളത്തോളിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിലെ സമാന്തരമായുള്ള ശക്തികളെ സംസ്കൃതങ്ങളാക്കിയുമിരിക്കണം. എന്നാൽ പ്രകൃതിയിലൂടെ സച്ചിദാനന്ദത്തെ സാക്ഷാത്കരിയ്ക്കാനോ, ദുഃഖത്തെ ഉപാസിയ്ക്കാനോ, വിശ്വസംസ്കൃതി, വിശ്വമാനവൻ മുതലായസങ്കല്പങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാനോ ഒന്നും വള്ളത്തോളിനു സാധ്യമായിട്ടില്ല. ടാഗോറിന്റെ സൗന്ദര്യപരതയും ദേശീയാഭിമാനവുമാണ് പ്രധാനമായും വള്ളത്തോളിനെ ആവേശഭരിതനാക്കിയതു് എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു.

"ഭാരതവർഷത്തിലെപ്പൂർവ്വരാജർഷീന്ദ്രന്മാർ
പാരിനളടക്കില്ല പാർത്തുകൊണ്ടിരുന്നവർ.

എന്നു തുടങ്ങുന്ന കാലത്തിൽ ടാഗോറിന്റെ 'ഭാരതസന്ദേശ'ത്തിന്റെ പ്രതിധ്വനി കേൾക്കാനില്ലേ? എങ്കിലും, നിർമമതാവായ വള്ളത്തോൾ ആത്മസാത്കരിക്കയല്ലാതെ അനുകരിക്കയുണ്ടായില്ല. രവിയുടെ ചൈതന്യം അദ്ദേഹം ഉൾക്കൊണ്ടുവെങ്കിലും, ഒരു കണ്ണാടിപോലെ അതിനെ

തന്നെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയല്ല, ഒരു ഫലവൃക്ഷം പോലെ തന്റെ നാട്ടുകാർക്ക് ഉപകരിക്കുന്ന ധാന്യവും പാനീയവും മററും നിർമ്മിക്കുവാൻ ഈ ചൈതന്യത്തിന്റെ രാസശക്തി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണദ്ദേഹം ചെയ്തത്. "ടാഗോറിനെപ്പോലെ എന്റെ ഭാവനാചക്രവാളവും ദർശനബോധവും വികസിപ്പിച്ചതു് മററൊരു കവിയില്ല" എന്ന് ശ്രീ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിലേക്ക് ഏററവും അധികം ആകൃഷ്ടനായ മലയാളത്തിലെ കവി ശങ്കരക്കുറുപ്പത്രെ. കവിതാനിർമ്മാണത്തിന്റെ പ്രാരംഭപാഠങ്ങൾ പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞതോടെ ടാഗോറിന്റെ പ്രഭാപ്രസരത്തിനു നേരെ തന്റെ ഹൃദയകവാടം ജി. തുറന്നുവെച്ചു. സൂര്യകാന്തിമുതല്ക്കുള്ള കൃതികൾ ഈ സ്വാധീനത്തിന്റെ വലയത്തിൽ നിന്ന് എഴുതപ്പെട്ടവയത്രെ. "എന്റെ വേളി" മുതലായ ഏതാനും കൃതികളിലാകട്ടെ ഈ സ്വാധീനം അത്യന്തം പ്രകടമാകുന്നു. പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങളിലൂടെ പ്രപഞ്ചാത്മാവിനെ സാക്ഷാല്ക്കരിക്കുവാനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണ് കുറുപ്പിന്റെ ഈ കാലത്തെ കൃതികൾ അധികവും. ഈ ശ്രമത്തിന്റെ ഒരു ഫലം, മേഘം, നക്ഷത്രം, പുഷ്പം മുതലായവയുമായി സഖ്യവും സാഹോദര്യവും അദ്ദേഹത്തിനു കൈവന്നുവെന്നത്രെ. മനുഷ്യരോടു സംസാരിക്കുന്നതിലേറെ സ്വാഭാവികമായും അനായാസമായും അദ്ദേഹം അവരോടു സംസാരിച്ചുതുടങ്ങി. കവിയുടെ ഈ [illegible]നിമിത്തമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിസ്റ്റിസിസം, പില്ക്കാലത്തുണ്ടായ പല വിമർശകന്മാരുടേയും കാര്യത്തിലെന്നപോലെ, ഒരു നാട്യമോ ഗോഷ്ടിയോ ആയി നമുക്കു തോ[illegible]. നാത്തത്. ഇടക്കാലത്ത് ടാഗോറിൽനിന്ന് ശ്രീ ശങ്കരക്കുറുപ്പ് അകലുകയുണ്ടായി. തികച്ചും [illegible]മായ ഈ വളർച്ചയാണ് കുറുപ്പിനെ മലയാളത്തിൽ ശാശ്വതമായി പ്രതിഷ്ഠിതനാക്കിയതെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ, ടാഗോർ കവിതകളുടെ വിവർത്തകനെന്ന നിലയിൽ ശ്രീ കുറുപ്പ് വീണ്ടും ആ ഋഷിയുമായി അടുത്തിരിക്കുകയാണ്. കുറുപ്പിന്റെ തർജ്ജമയിലൂടെ നമുക്കു ലഭിച്ച ഗീതാഞ്ജലിയും മററുകവിതകളും ടാഗോറിനെ ഒരു പുതിയ വെളിച്ചത്തിൽ കാണാൻ നമ്മെ സഹായിക്കാതിരിക്കില്ല.

ടാഗോറിലെ ദാർശനികന്റെ സ്വാധീനശക്തി നാലപാട്ടുകളി

കളിൽ പ്രകടമാണ്. നാരായണമേനോനെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഇതേററവുമധികം കാണുന്നത് ചക്രവാളത്തിലാകുന്നു. ഒരു മൺതരിയിൽ ആയിരം ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളെ കാണാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ, കവിത വഴുതിപ്പോയതാണ് ഇവിടെ നാം കാണുന്നത്. ടാഗോർകൃതികളിലെ ചന്ദ്രകലയിലെയും മററും, ബാല്യാരാധി ബാലാമണിയമ്മയുടെ ആദ്യകാലകൃതികൾക്കും, ഗീതാഞ്ജലിയിലെയും മററും ആധ്യാത്മികാന്തരീക്ഷം അവരുടെ പിൽക്കാല കൃതികൾക്കും നിറം നല്കുന്നു. മഹാകവി വള്ളത്തോളിനെസ്സംബന്ധിച്ച് പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, ഇവിടെയും അനുകരണമല്ല, പുനർന്നിർമ്മാണമാണ് നാം സാക്ഷീകരിക്കുന്നത്. ബാലാമണിയമ്മയുടേയോ അനുകരണത്തിന്റെയോ യാതൊരു ഗന്ധവും അതിലില്ല.

ഗീതാഞ്ജലിയുടെ ഛായയിലുള്ള ഏതാനും ഗദ്യകാവ്യങ്ങളും മലയാളത്തിൽ ഏറെ ഉത്ഭവിക്കുകയുണ്ടായി. ശ്രീ കൈനിക്കരയുടെ 'ആത്മാലാപ'മാണ് ഇവയിൽ പ്രസ്താവ്യമായ ഒന്ന്. മറെറാന്ന് ശ്രീ നാരായണക്കുറുപ്പിന്റെ കൃതിയും. എന്നാൽ, എന്തുകൊണ്ടോ, ഗദ്യകാവ്യശാഖയ്ക്ക് മലയാളത്തിൽ വേരോടുകയുണ്ടായില്ല.

ഗീതാഞ്ജലിയുടെ മിസ്റ്റിസിസത്തെ അനുകരിച്ച് പല കൃതികളും ഒരുകാലത്ത് ഇവിടെ ആവിർഭവിക്കുകയുണ്ടായി. ഇവയിൽ, ശ്രീ വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പിന്റേതുപോലെയുള്ള ചില കൃതികളെപ്പററിമാത്രമേ എന്തെങ്കിലും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായുള്ളൂ. മററുള്ളവ അധികം ആഴ്ചപ്പതിപ്പുകളിലും മാസികകളിലും ചിറകുവിരുത്തിപ്പറന്ന് മരിച്ചുപോവുകയാണ് ചെയ്തത്. ഈ കൃത്രിമ മിസ്റ്റിസിസത്തിനെതിരായി കടുത്ത ആക്ഷേപവും പരിഹാസവും നമ്മുടെ പല വിമർശകരും ചൊരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

"കനകവാതപ്രഭാതമഹാഗിരി
ശിഖരസീമനി പൊങ്ങുമഹംസമേ,
പറക, വന്നിടാൻ കാലമായ് കാലമായ്"

[illegible] എന്നുതുടങ്ങുന്ന ഒരു കവിത സുപ്രസിദ്ധഹാസ്യസാഹിത്യകാരനായ ഇ.വി. രചിച്ചു. ഈ മിസ്റ്റിസിസാഭാസത്തെ പരിഹസിച്ചതാണ്. മിസ്റ്റിസിസാഭാസത്തെ കഠിനമായി ആക്ഷേപിച്ച മറ്റൊരാൾ സഞ്ജയനാകുന്നു.

'വാല്യക്കാരൻ ഗോപാലനെന്തോ
ടാലോചിച്ചാണെയിന്നലെ
പുത്തനായുള്ള മിസ്റ്റിക്സ്റ്റിയിൽ
മത്തൻകൂടാണൊ നട്ടാക്കി.

എന്നു തുടങ്ങുന്ന സഞ്ജയന്റെ കവിത പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. 'മിസ്റ്റിക്ക്ഷോമന്'യുടെ പിന്നാലെ നടന്ന് കണ്ണടച്ചിരിക്കുന്ന യുവകവികളെ സഞ്ജയൻ കണക്കറ്റു കളിയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും സഞ്ജയൻ ഗീതാഞ്ജലിയുടെ ആരാധകനായിരുന്നു. ഹാസ്യാഞ്ജലിയിലെ പലകവിതകളും ഗീതാഞ്ജലിയിലെ കവിതകളുടെ വിവർത്തനങ്ങളോ വ്യാഖ്യാനങ്ങളോ ആണ്.

ടാഗോറിന്റെ കവിതകളുടെ വിവർത്തനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മലയാളം ഇനിയും സമ്പന്നമല്ല. ഗീതാഞ്ജലിയുടെ മൂന്നു വിവർത്തനങ്ങളാണ് കണ്ടിട്ടുള്ളത്. അവയിൽ രണ്ടെണ്ണം ഗദ്യത്തിലാണ്. ഒന്നിന്റെ മഞ്ജരീവൃത്തത്തിലുള്ള വിവർത്തനം ഏതോ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു കണ്ടതോർമ്മ എനിക്കുണ്ട്. എം. ഗോവിന്ദപിള്ള വംശസ്ഥവൃത്തത്തിൽ ഗീതാഞ്ജലി വിവർത്തനം ചെയ്തതായി മുമ്പൊർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ തർജ്ജമകളൊന്നും മലയാളത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ ലഭിക്കുകയുണ്ടായില്ല. ബംഗാളിയിൽ നിന്ന് നേരിട്ട് ശ്രീ. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ ഗീതാഞ്ജലി, എന്തായാലും, [illegible] മെന്ന് നമുക്കാശ്വസിക്കാം. '[illegible]' യിലെ പല കവിതകളുടേയും പരിഭാഷകൾ പത്രങ്ങളിൽ കാണുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ശ്രീ.വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നായരാണ് വിവർത്തകൻ; എന്തുകൊണ്ടോ, [illegible] പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യപ്പെടുകയുണ്ടായില്ല. നാടകത്തിലെ ഒരു നാടകീയകാവ്യമെന്നോ 'ഗീതിനാട്യ' മെന്നോ പറയാവുന്ന ചിത്രാംഗദ ശ്രീ[illegible] വിവർത്തനം ചെയ്തു ഗദ്യത്തിലാണ്. [illegible] [illegible] ടാഗോറിന്റെ ചില കവിതകൾ വിവർത്തനം

ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

പല കാരണംകൊണ്ടും ടാഗോറിന്റെ കവിതയെ ഇംഗ്ലീഷിലൂടെയല്ലാതെ സമീപിയ്ക്കുവാൻ അടുത്തകാലംവരെ മലയാളികൾക്കു നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒന്നാമത്തെ കാരണം ബംഗാളികൾക്കു നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. രണ്ടാമത്തെ കാരണം ഗീതാഞ്ജലിയിലൂടെയായിരുന്നു. നാഗരിലിപിയിൽ പ്രസിദ്ധംചെയ്തുകണ്ട ടാഗോറിന്റെ കൃതികൾ, 'ഏകോത്തരശതി' എന്ന കവിതാസമാഹാരവും 'ഗീതപഞ്ചശതി' എന്ന ഗാനസമാഹാരവും, മലയാളികൾക്കിടയിൽ മൌലികരൂപത്തിൽത്തന്നെ ടാഗോറിന്റെ കൃതികൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ പ്രചരിയ്ക്കുവാൻ കാരണമായെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. കേരളസർവ്വകലാശാലയിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഒരു ഉപഭാഷയായി ബംഗാളി, മദ്രാസ്സർവ്വകലാശാലയിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഒരു ഉപഭാഷയായി ബംഗാളി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും ഒരു കോളേജിലെങ്കിലും സ്ഥിരം വിദ്യാലയത്തിൽ പഠിപ്പിയ്ക്കുവാനേർപ്പാടുചെയ്തിട്ടുള്ളതും, ടാഗോർസാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു് ഒരു വാതിൽ തുറന്നുകൊടുത്തതിൽ മലയാളികളെ സഹായിയ്ക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ബംഗാളിയിലൂടെ നേരിട്ടല്ലാതെ പിന്നെ ടാഗോറിന്റെ കവിതയെ സമീപിയ്ക്കുവാൻ കേരളീയർക്കുള്ള ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം ബംഗാളിയിൽനിന്നു നേരിട്ടുള്ള തർജ്ജമകളാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ ശ്രീ ശങ്കരക്കുറുപ്പ് ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനത്തെപ്പറ്റി ഈ പ്രബന്ധത്തിൽത്തന്നെ പ്രസ്താവിയ്ക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. ആ സേവനം അദ്ദേഹം തുടരുമെന്നും, ടാഗോറിന്റെ ഏതാനും കൃതികളും ശ്രീ കുറുപ്പിന്റെ വിവർത്തനത്തിലൂടെ മലയാളികൾക്കു ലഭിയ്ക്കുമാറാകുമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.

ടാഗോറിന്റെ ആത്മാവിനെ സ്വീകരിയ്ക്കുവാൻ മറ്റേതിലും അധികം ഒന്നു് മലയാളിയിലെ നലമാണ്. മലയാളകവിതയിലെ റൊമാന്റിക് വിപ്ലവത്തിന്റെ ഒരു ഘട്ടം ആരംഭിച്ചിരുന്നു. ടാ

ദേശാഭിമാനത്തിന്റെ പേരിൽ വല്ലതിനെയോ നാം ആവേശം കൊള്ളാൻ നമുക്കിനി സാദ്ധ്യമല്ല.. പ്രതനത്തിന്റെ, പ്രത്യേകിച്ചും ദൃശ്യമായ കൌമാരത്തിന്റെ, സാദ്ധ്യതകളും ഒരൊന്നെ പൂർണ്ണം പെയ്തു കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. കവിതയ്ക്ക് ക്രാന്തികരമായ ഒരു മാനം (ഡൈമൻഷൻ) ഉണ്ടായിരിയ്ക്കേണ്ടാവശ്യമാണെന്ന ബോധം ഇന്ന് ഉണ്ടായിട്ട്. ടാഗോർ ഏതിനുവേണ്ടി വാദിച്ചുവോ ആ പാശ്ചാത്യപൌരസ്ത്യ ദേശങ്ങളുടെ സമന്വയം ഇന്ന് അടിയന്തിരമായ ഒരു പ്രശ്നമാണ്. ടാഗോറിന്റെ അന്താരാഷ്ട്രീയതയും വിശ്വമാനവവാദവും എന്നത്തേതിലുമധികം പ്രസക്തമായിത്തീർന്ന്.
ആ മഹാകവിയുടെ ചൈതന്യം ഉൾക്കൊണ്ട് വളരുന്നപക്ഷം മലയാളകവിതയിൽ ഒരു പുതിയ വസന്തം ഉളവാകാതിരിക്കില്ല. ഈ വസന്തത്തിൽ, നമ്മുടെ സാഹിത്യാരാമത്തിൽ പുതിയ ഇനം പുഷ്പങ്ങൾ വിടരുകയും അവയുടെ സൌന്ദര്യം സൌരഭ്യത്തിന്റെയും സൌഹൃദത്തിന്റെയും ...വിട യിലൊന്നാകെ ഇന്നുള്ള മറുഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കും ദിക്പാലങ്ങളിലേയ്ക്കു തന്നെയും, പ്രസരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാലം വിദൂരമല്ലാതിരിയ്ക്കട്ടെ!